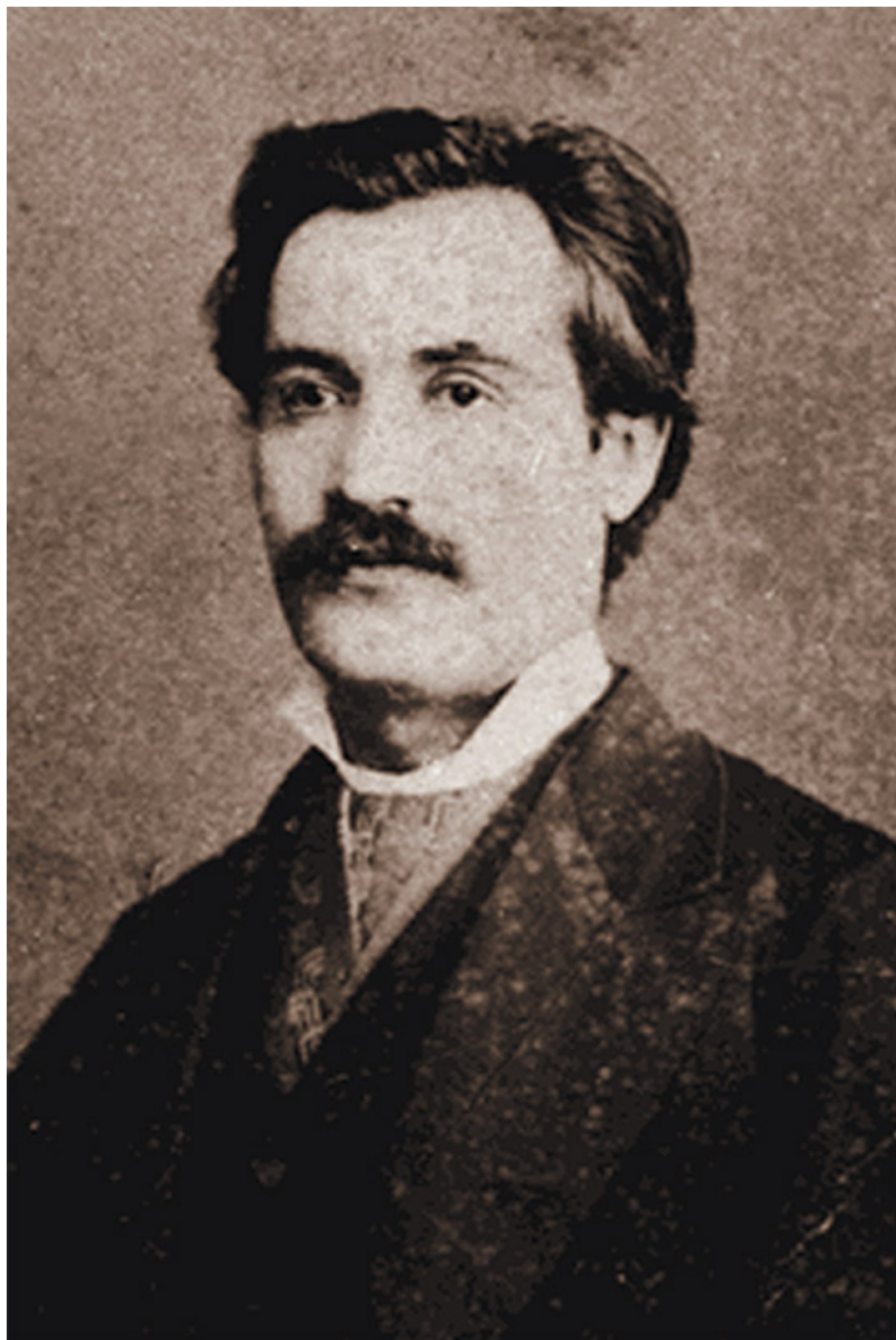

**[„PE CÂND ÎN POLITICA
ESTERIOARĂ...”] – de Mihai
Eminescu [6 noiembrie 1882]**

Pe când în politica esteroară se operează o dislocațiune și o schimbare de front, d. C.A. Rosetti ne fericeste din nou cu o scrisoare deschisă, adresată iubiților săi alegători. Se știe că membrii majorității, pentru a împăca pe bătrânul lor șef, așteptau să fie reales în colegiul devenit vacant și, reintrat în Adunare, să-l pună din nou, cu entuziasm patriotic, în jețul de prezident al Camerei. Speranța de-a readuce pe păstorul rătăcit la turma cuvântătoare a patrioților se cam evaporează prin scrisoarea publicată în numărul de azi al „Românului”. D-sa cere de la alegători să-i respingă candidatura în alegerea parțială, căci nu poate lua parte la lucrările unei Camere care, ajungând acum la sfârșitul carierei sale, nu mai are timpul și poate nici puțința de-a se mai ocupa de legile ce demult le-a propus d-sa (reforma electorală, electivitatea magistraturii) și pe cari acum este silit a le supune dezbaterilor viitoarelor colegii electorale.

Nu putem tăgădui că această scrisoare are proprietatea a pune multe enigme opiniei publice. Amicul cel mai călduros al d-lui Brătianu și cu toate acestea exilat de buna sa voie în Luteția, cu toate astea supărat foc pe majoritatea sa fidelă, rezistând rugăciunilor prin viu grai și înscrise ale credincioșilor, respingând genuflecțiunile a însuși ilustrului d. Câmpineanu, iată lucruri cari, spuse deodată și pe aceeași pagină, sunt proprii a escita o setoasă curiozitate, cu atât mai setoasă cu cât enigma va rămânea pururea neexplicată. Chiar duioasa reîntoarcere a păstorului la turma sa, chiar călduroase îmbrățișări și fericite lacrimi de revedere ar da poate enigmei o încheiere mai mult ori mai puțin teatrală, dar n-ar dezlega-o.

Onțioasă cum este și cu duhul blândeței, ca toate scrierile ilustrului nostru adversar, ne întrebăm împreună cu cititorul până unde ne îndreptățește ea de-a admite o sciziune în partidul liberal. Nimeni nu va putea zice că acest act, oricât de neted în formă și oricât de ținut în tonul blând – cuvântătorului Nestor, este o afirmare a concordiei din sânul

majorității. Din contra, el dovedește neînțelegeri între majoritate și d. C. A. Rosetti, deci între grupurile majorității ele 'n de ele. Până unde însă aceste neînțelegeri se răsfrâng și asupra d-lui I. Brătianu e o cestiune la care nu noi, ci evenimentele vor răspunde.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro